

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1486/2020
25.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Марко Станковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП за превоз путника „Аутотранспорт Панчево“ из Панчева, чији је пуномоћник Саша Левнајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1210/19 од 16.10.2019. године, у седници одржаној 25.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1210/19 од 16.10.2019. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужилаца и туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 349/18 од 20.2.2019. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА, па је обавезан тужени да му на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.06.2015. године до 13.03.2017. године, исплати новчане износе ближе наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом од доспелости, до исплате. Другим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада у периоду од 01.03.2015. године до 13.03.2017. године исплати новчане износе ближе наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом од доспелости, до исплате. Трећим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца ББ, па је обавезан тужени да му на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.06.2015. године до 30.06.2017. године, исплати новчане износе ближе наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом од доспелости, до исплате. Четвртим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ББ на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада у периоду од 01.06.2015. године до 30.06.2017. године исплати новчане износе ближе наведене у том ставу изреке са припадајућом законском затезном каматом од доспелости, до исплате.

Петим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцима надокнади трошкове парничног поступка у износу од 124.507,00 динара, увећане за износ законске затезне камате од дана извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1210/19 од 16.10.2019. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена. Другим ставом изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужилаца и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.), осим из члана 404. овог закона.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса за коришћење годишњег одмора и исхране у току рада поднета је дана 13.07.2018. године, при чему је као вредност предмета спора за тужиоца АА означен износ од 73.664,38 динара и за тужиоца ББ 140.491,71 динара.

У конкретном случају се не ради о парници из радног спора у смислу члана 441. Закона о парничном поступку (када је ревизија увек дозвољена), јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање или престанак радног односа, нити је ревизија поднета на основу члана 404. истог закона, а како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца посебно, који нису јединствени супарничари у смислу члана 210. ЗПП, па се вредност спора рачуна посебно у односу на сваког од њих, очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд оценио да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке.

Захтеви тужилаца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка нису основани, јер тужени није постигао успех са изјављеном ревизијом, а одговор на ревизију није био нужан и неопходан, због чега им не припада право на накнаду трошкова тог поступка, у смислу одредбе члана 165. ЗПП.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**